

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMVB's	10
Waterwet	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	11
Sociale zekerheid overig	12
Bestuursrecht overig	13
APV	13
Bibob	13
Huisvesting	14
Open overheid	15
Verkeer	16
Vreemdelingenrecht	16
Asiel	16
MVV	17
Richtlijnen en verordeningen	18

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 968

MK ABRS, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4088](#)

college van burgemeester en wethouders van Bladel.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. CONCURRENTIEBELANG. Bij concurrenten wordt er in beginsel van uitgegaan dat feitelijke gevolgen (zoals omzetverlies) kunnen worden ondervonden indien de concurrent werkzaam is in hetzelfde marktsegment en in hetzelfde verzorgingsgebied als de voorziene activiteit. Voor de beoordeling van de belanghebbendheid van concurrenten wordt niet de correctie via het criterium 'gevolgen van enige betekenis' gehanteerd. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 10-03-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:518](#) (r.o. 3.1). Van het uitgangspunt dat een concurrentiebelang in beginsel rechtstreeks is betrokken bij het besluit indien een concurrent werkzaam is in hetzelfde marktsegment en in hetzelfde verzorgingsgebied, kan alleen worden afgeweken als het uitgesloten is dat feitelijke gevolgen aanwezig zijn. Gelet op de ontwikkeling die door het verlenen van de omgevingsvergunning mogelijk wordt gemaakt, is het i.c. niet op voorhand uitgesloten dat feitelijke gevolgen worden ondervonden.

JnB 2024, 969

MK ABRS, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3993](#)

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. is het bericht van de raad op zijn website geen besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb omdat het niet is gericht op rechtsgevolg. Het bevat immers alleen de mededeling dat bijzondere curatoren zich bij de SBCN moeten aanmelden om in de toekomst in aanmerking te blijven komen voor benoemingen als bijzondere curator door de rechtspraak. Daarbij wordt aangegeven wanneer de laatste twee mogelijkheden zijn voor het afleggen van het schriftelijke examen voor de BW-zaken. [Appellant] wordt niet in de stelling gevolgd dat de verplichting om het examen af te leggen bij de SBCN volgt uit het bericht. Die verplichting volgt namelijk al uit het aan hem gerichte besluit van 27 februari 2020, waartegen [appellant] geen rechtsmiddelen heeft aangewend.

Zie ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2024:4081](#).

JnB 2024, 970

Rechtbank Midden-Nederland, 13-08-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:4919](#)

SAVE Jeugdbescherming, onderdeel van stichting Samen Veilig Midden-Nederland, (hierna: SAVE).

Awb 1:1

Jeugdwet 7.3.17

BEVOEGDHEID. BESTUURSORGAAN. Gedeeltelijke inwilliging verzoek om afschrift dossier. I.c. is de bestuursrechter niet bevoegd om van het beroep kennis te nemen. In de provincie Utrecht maakt SAVE samen met Veilig Thuis Utrecht onderdeel uit van stichting Samen Veilig Midden-Nederland. Dit is een privaatrechtelijke rechtspersoon en wordt in zaken die gaan over een verzoek om inzage niet aangemerkt als bestuursorgaan. Dit volgt uit artikel 7.3.17 van de Jeugdwet. Hierin is – onder meer – bepaald dat een beslissing van een jeugdhulpverlener over de inzage in of de verstrekking van een dossier niet genomen wordt door de jeugdhulpverlener in de hoedanigheid van bestuursorgaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2024, 971

ABRS, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4091](#)

college van burgemeester en wethouders van Tynaarlo.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

REDELIJKE TERMIJN. I.c. wordt geoordeeld dat de redelijke termijn, afgerond naar boven, met één jaar is overschreden. Uitgaande van een forfaitair tarief van € 500,- per half jaar dat de redelijke termijn is overschreden, zou i.c. de aan [appellant A], [appellant B] en [appellant C] toe te kennen schadevergoeding € 1000,- bedragen. Er wordt evenwel in de omstandigheid dat zij gezamenlijk als partij aan de procedure hebben deelgenomen, aanleiding gezien dit bedrag te matigen in die zin dat het berekende bedrag aan schadevergoeding wordt gedeeld door het aantal appellanten dat gezamenlijk procedeedt. Deze matiging wordt redelijk geacht vanwege die matigende invloed die het samen deelnemen als partij in het voorliggende geval heeft gehad op de mate van stress, ongemak en onzekerheid die zij hebben ondervonden door de te lang durende procedure. Verwijzing naar het arrest van het EHRM (Arvanitaki-Roboti) van 15-02-2008, ECLI:CE:ECHR:2008:0215JUD002727803.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2024, 972

MK ABRS, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4083](#)

burgemeester van Wijchen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:29, 5:30

Burgerlijk Wetboek Boek 3, 2a

Wet Dieren 2.10

Besluit houders van dieren 1.9, 1.10

HANDHAVING. HOND. INBESLAGNEMING. INSLAPEN. NUANCERING EERDERE UITSPRAAK.

Aanleiding wordt gezien de uitspraak van 30-06-2021 [ECLI:NL:RVS:2021:1389](#) te nuanceren.

Nu de burgemeester i.c. bevoegd was om hond Buddy in beslag te nemen, is hij op grond van artikel 5:30 van de Awb ook bevoegd te besluiten om Buddy te laten inslapen wanneer deze hond niet te corrigeren gevaarlijk gedrag vertoont. Onder de gegeven omstandigheden is het besluit van de burgemeester om Buddy te laten inslapen, als uiterst middel, niet onevenredig in verhouding tot het daarmee te dienen doel.

[...] Ziet het besluit ook op het laten inslapen van Buddy?

[...] 7. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 30 juni 2021,

[ECLI:NL:RVS:2021:1389](#), onder 5.4, is een besluit tot het opleggen van bestuursdwang in zijn geheel appellabel. Dat betekent dat in dit geval niet alleen de inbeslagname, maar ook de besluitonderdelen waarin de burgemeester heeft besloten wat er na inbeslagname met de hond moet gebeuren, bij de bestuursrechter kunnen worden aangevochten.

7.1. De Afdeling is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de burgemeester in het besluit van 22 november 2022 ook heeft beslist om Buddy te laten inslapen. In dat besluit staat namelijk zonder voorbehoud dat zal worden overgegaan tot de feitelijke tenuitvoerlegging van het advies van de gedragsdeskundige. Dat advies is om Buddy te laten inslapen. Daarmee maakt de beslissing tot het laten inslapen in dit geval onderdeel uit van het bestuursdwangbesluit. Dat betekent dat de Afdeling moet beoordelen of de burgemeester bevoegd is om Buddy te laten inslapen en zo ja, of hij van die bevoegdheid gebruik mag maken.

Is de burgemeester bevoegd tot het laten inslapen van Buddy?

8. De burgemeester heeft zich in het besluit van 22 november 2022 op het standpunt gesteld dat hij op grond van artikel 5:30, vijfde lid, van de Awb, bevoegd is om Buddy te herplaatsen of hem te laten inslapen, als verkoop van Buddy niet mogelijk is.

In de hiervoor, onder 7, genoemde uitspraak van 30 juni 2021 heeft de Afdeling overwogen dat een hond op grond van artikel 5:29 en 5:30 van de Awb slechts tijdelijk, tegen de wil van de rechthebbende aan diens beschikkingsmacht kan worden onttrokken. Dat impliceert dat die artikelen ook geen bevoegdheid geven aan de burgemeester om een hond te herplaatsen of in te laten slapen. De Afdeling ziet aanleiding die uitspraak als volgt te nuanceren.

8.1. Artikel 5:29 en 5:30 van de Awb gaan over de toepassing van bestuursdwang door het meevoeren en opslaan van zaken. Op grond van artikel 3:2a, eerste en tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek, zijn dieren geen zaken, maar zijn bepalingen met betrekking tot zaken wel op dieren van toepassing met inachtneming van de op wettelijke voorschriften en regels van ongeschreven recht gegronde beperkingen, verplichtingen en rechtsbeginselen, alsmede de openbare orde en de goede zeden. De toepassing van artikel 5:30, vijfde lid, van de Awb op dieren wordt in het geval van honden beperkt door artikel 2.10 van de Wet dieren, in samenhang gelezen met artikel 1.9 van het Besluit

houders van dieren. Op grond van die bepalingen is het verboden om honden te doden. Een uitzondering op dat verbod is het in artikel 1.10, aanhef en onder e, van het Besluit houders van dieren genoemde geval, waarin een dier niet te corrigeren gevaarlijke gedragskenmerken vertoont. Dat betekent dat, nu de burgemeester bevoegd was om Buddy in beslag te nemen, hij op grond van artikel 5:30 van de Awb ook bevoegd is te besluiten om Buddy te laten inslapen wanneer deze hond niet te corrigeren gevaarlijk gedrag vertoont.

8.2. Zoals hiervoor onder 6.2 is overwogen, volgt uit de risicoanalyse van 9 september 2022 dat Buddy een zeer groot risico vormt voor volwassenen, kinderen en andere honden. Als Buddy aanvalt richt hij zich op de keel, waardoor de kans op zwaar letsel groot is. Hij vertoont al op jonge leeftijd zeer complex en risicovol probleemgedrag. Dit gedrag is te complex om te trainen. De gedragsdeskundige adviseert Buddy te laten inslapen. Zoals hiervoor onder 6.1 is overwogen, mocht de burgemeester uitgaan van de risicoanalyse van de gedragsdeskundige. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de burgemeester hiermee voldoende aannemelijk gemaakt dat er sprake is van niet te corrigeren, gevaarlijke gedragskenmerken bij Buddy. De burgemeester is dus bevoegd om Buddy te laten inslapen. Vervolgens moet de vraag worden beantwoord of het gebruik van de bevoegdheid, met inachtneming van de relevante omstandigheden van het geval, evenredig is in verhouding tot het daarmee te dienen doel.

Is het laten inslapen van Buddy evenredig?

[...] 8.4. De Afdeling begrijpt dat het laten inslapen van Buddy een vergaande maatregel is. Het laten inslapen van een dier moet gezien worden als een ultimatum remedium. Aan de motivering van het besluit om een dier te laten inslapen moeten dan ook hoge eisen worden gesteld. De Afdeling is van oordeel dat de burgemeester zorgvuldig te werk is gegaan, door na de eerste risicoanalyse nog twee keer een aanvullend advies van de gedragsdeskundige te vragen. Met de risicoanalyse en de aanvullingen daarop heeft hij voldoende gemotiveerd waarom er in het geval van Buddy geen minder vergaande maatregelen mogelijk zijn. Buddy vertoont niet te corrigeren, gevaarlijke gedragskenmerken. De kans op herhaling van een bijtincident is zeer groot, met mogelijk zeer ernstige gevolgen. Buddy kan ook bij een andere eigenaar dan [appellant] alleen permanent in afzondering in een kennel gehouden worden, met grote risico's voor de verzorgers. Onder deze omstandigheden is het besluit van de burgemeester om Buddy te laten inslapen, als uiterst middel, niet onevenredig in verhouding tot het daarmee te dienen doel. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2024, 973

MK ABRS, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4067](#)

college van burgemeester en wethouders van Venray.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1, aanhef en onderdeel a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 4, aanhef en onderdeel 9, onderdeel 11

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 4.1, 4.1a

Omgevingsverordening Limburg 2014 (omgevingsverordening)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. RELATIVITEIT. PROVINCIALE VERORDENING. Tijdelijke omgevingsvergunning voor het in gebruik nemen van 104 huisjes voor huisvesting van arbeidsmigranten en woonurgenten op een recreatiepark. Appellanten zijn omwonenden en particuliere eigenaren van recreatiewoningen op het park. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht geen grond heeft gevonden voor het oordeel dat de betrokken bepalingen in de provinciale omgevingsverordening kennelijk niet strekken tot de bescherming van de belangen van appellanten. Dat het doel van de betrokken bepalingen in de omgevingsverordening is provinciale belangen te beschermen en ook de belangen van recreatiebedrijven en de recreatieve sector in de regio, sluit niet uit dat onder het beschermingsbereik van deze bepalingen ook andere, particuliere belangen kunnen vallen, waarvoor een natuurlijk persoon in rechte op kan komen. Ook mogelijke extra verstening in het nabijgelegen buitengebied, doordat deze recreatiewoningen worden bewoond en dit mogelijk leidt tot nieuwe bebouwing voor recreatie in het gebied, treft de belangen van appellanten.

[...] - over de relativiteit

5. Het college betoogt dat de rechtbank het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning ten onrechte heeft vernietigd wegens strijd met de artikelen 2.5.1 tot en met 2.5.3 van de Omgevingsverordening Limburg 2014 (hierna: de omgevingsverordening).

Volgens het college staat artikel 8:69a van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) daaraan in de weg. De omgevingsverordening beoogt volgens het college provinciale belangen te beschermen en niet de individuele belangen van enkele eigenaren van recreatiewoningen op het park. Daarnaast beschermen deze bepalingen volgens het college de belangen van het recreatiebedrijf en de recreatieve sector in de regio, omdat de tijdelijke huisvesting van arbeidsmigranten een verblijf voor toeristen op het recreatieterrein minder aantrekkelijk maakt en het recreatiebedrijf daardoor imagoschade lijdt. Het college verwijst hierbij naar de toelichting van de omgevingsverordening. Voor zover de rechtbank heeft overwogen dat het besluit leidt tot meer verstening in de nabijheid van het park, omdat mogelijk in dat geval andere, nieuwe recreatieverblijven zullen worden toegevoegd, is ook dat geen te beschermen belang van appellanten volgens het college.

5.1. De rechtbank heeft, voor zover hier relevant, geoordeeld dat een ontheffing van de artikelen 2.5.1 tot en met 2.5.3 van de omgevingsverordening noodzakelijk is en dat deze ten onrechte niet is verleend ten behoeve van het besluit op de aanvraag. Ook heeft zij geoordeeld dat het college bij de voorbereiding van het besluit ten onrechte niet de uniforme openbare voorbereidingsprocedure (uov) van afdeling 3.4 van de Awb heeft toegepast.

De rechtbank heeft om onder meer deze redenen de beroepen gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd.

5.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 11 november 2020

([ECLI:NL:RVS:2020:2706](#), r.o. 4.4), heeft de wetgever met artikel 8:69a van de Awb beoogd een zogenoemde strikte relativiteitsregel in het bestuursprocesrecht in te voeren. Op grond daarvan kan een belanghebbende een besluit slechts met succes in rechte aanvechten als het concrete voorschrift dat volgens hem is geschonden, mede strekt tot bescherming van zijn belangen. De bestuursrechter moet in deze benadering de vraag welke belangen worden beschermd, niet op het niveau van de regeling als geheel, maar per afzonderlijk voorschrift beantwoorden. De wetgever heeft dus niet beoogd een ruime relativiteitsregel in te voeren, waarbij de bestuursrechter de vraag welke belangen worden beschermd moet beantwoorden aan de hand van het globale doel van de regeling als geheel (Kamerstukken II 2009/10, 32450, 3, blz. 52-53).

Daarnaast is er in de genoemde uitspraak op gewezen dat in artikel 8:69a van de Awb is bepaald dat de bestuursrechter slechts van vernietiging kan en moet afzien, indien de geschonden rechtsnorm kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich erop beroept.

5.3. De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat artikel 8:69a van de Awb in de weg staat aan vernietiging van het besluit wegens strijd met de artikelen 2.5.1 tot en met 2.5.3 van de omgevingsverordening. Dat, zoals het college stelt, een strikte relativiteitsregel is beoogd, leidt niet tot een ander oordeel. Die eis houdt zoals vermeld in, dat de bestuursrechter de vraag welke belangen worden beschermd, niet op het niveau van de regeling als geheel, maar per afzonderlijk voorschrift moet beantwoorden. Dat heeft de rechtbank gedaan.

Dat het doel van de betrokken bepalingen in de omgevingsverordening is provinciale belangen te beschermen en ook de belangen van recreatiebedrijven en de recreatieve sector in de regio, sluit niet uit dat onder het beschermingsbereik van deze bepalingen ook andere, particuliere belangen kunnen vallen, waarvoor een natuurlijk persoon in rechte op kan komen. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat dit hier het geval is. Ook particuliere eigenaren van de recreatiewoningen kunnen immers, net als het recreatiebedrijf of de recreatieve sector in de regio, negatieve gevolgen ondervinden, zoals een verminderde verhuurbaarheid van de recreatiewoningen, als zich een samenloop van recreatief gebruik en de huisvesting van arbeidsmigranten en woonurgenten voordoet.

De Afdeling volgt daarnaast het oordeel van de rechtbank dat ook mogelijke extra versterking in het nabijgelegen buitengebied, doordat deze recreatiewoningen worden bewoond en dit mogelijk leidt tot nieuwe bebouwing voor recreatie in het gebied, de belangen van appellanten treft, zijnde omwonenden en particuliere eigenaren van recreatiewoningen op het park.

De rechtbank heeft dan ook terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat de betrokken bepalingen in de omgevingsverordening kennelijk niet strekken tot de bescherming van de belangen van appellanten.

Het betoog slaagt niet. [...]

JnB 2024, 974

ABRS, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4057](#)

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. ERFDIENSTBAARHEID. EVENREDIGHEID. Afwijzing

handhavingsverzoek verschillende overtredingen aangaande een pand in gebruik als appartementencomplex. De niet dichtgemetselde ramen leveren volgens het college wel een overtreding op omdat het pand op dit punt afwijkt van de bouwvergunning uit 2002, maar het college acht het onevenredig om hiertegen handhavend op te treden. I.c. wordt geoordeeld dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het hier ook uit een oogpunt van algemeen belang een geringe en niet ernstige overtreding betreft. De gestelde erfdienstbaarheid is privaatrechtelijk van aard, en hoeft daarom voor het college op zichzelf geen aanleiding te geven om handhavend op te treden. Het college heeft deugdelijk gemotiveerd dat handhavend optreden tegen de nog aanwezige ramen onevenredig is.

[...] 2. [appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat er een erfdienstbaarheid bestaat waaruit voor hem het recht voortvloeit om alle vensters, ramen, gaten en verdere openingen in de gevel, voor zover die zich niet bevinden in het gedeelte van de muur ter hoogte van het achterste gedeelte van zijn tuin, dicht te laten maken. De VvE is daaraan gebonden. Vanwege deze erfdienstbaarheid voorzag het bouwplan waarvoor op 21 mei 2002 bouwvergunning is verleend, in het dichtmaken van alle ramen in die gevel. [...]

[...] 2.4. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college zich op het standpunt mogen stellen dat het hier ook uit een oogpunt van algemeen belang een geringe en niet ernstige overtreding betreft. Voor zover [appellant] in dit verband heeft aangevoerd dat het college het standpunt omtrent de monumentale waarden niet heeft onderbouwd met een advies van de monumentencommissie, overweegt de Afdeling dat aannemelijk is dat een wijziging van het pand door het dichtmetselen van de oorspronkelijke openingen in de gevels uit een oogpunt van bescherming van monumentale waarden van het pand niet de voorkeur verdient boven het in stand laten van de oorspronkelijke situatie.

2.5. Voor zover [appellant] zich heeft beroepen op zijn persoonlijke belangen, overweegt de Afdeling het volgende.

De Afdeling stelt voorop dat de gestelde erfdienstbaarheid privaatrechtelijk van aard is, en daarom voor het college op zichzelf geen aanleiding hoeft te geven om handhavend op te treden.

Wat betreft de gestelde aantasting van privacy, heeft [appellant] op de zitting desgevraagd erkend dat er in de huidige situatie geen sprake is van een inbreuk op zijn privacy. Verder heeft de VvE op de zitting aangegeven dat er geen concrete plannen bestaan om de maatregelen die het zicht vanuit de ramen op het perceel van [appellant] belemmeren, ongedaan te maken. De Afdeling ziet geen reden om daar aan te twifelen. Voor zover [appellant] aanvoert dat de huidige toestand van de ramen een belemmering vormt voor zijn plannen om een dakterras en een uitbouw te realiseren, overweegt de Afdeling dat de rechtbank ook hierin terecht geen belang van [appellant] heeft gevonden op grond waarvan het college handhavend moest optreden. [appellant] heeft geen aanvraag ingediend en heeft ook geen concreet uitgewerkt plan aan het college of een medewerker van de gemeente voorgelegd. Uit de correspondentie met medewerkers van de gemeente die [appellant] heeft overgelegd, kan niet worden afgeleid dat het college voornemens is om een eventuele aanvraag om omgevingsvergunning voor het realiseren van een dakterras of een uitbouw

niet in behandeling te nemen, dan wel te weigeren vanwege privaatrechtelijke aspecten in verband met de ramen. [...]

Gelet hierop is de rechtbank op juiste gronden tot de conclusie gekomen dat het college deugdelijk heeft gemotiveerd dat handhavend optreden tegen de nog aanwezige ramen, onevenredig is.

[...] 2.6. De Afdeling voegt hier ten overvloede nog aan toe dat als het college een concrete aanvraag om een omgevingsvergunning van [appellant] weigert, of een voornemen daartoe kenbaar maakt, op de grond dat de ramen daartoe een privaatrechtelijke belemmering opleveren, sprake zal zijn van een nieuwe situatie, in verband waarmee [appellant] dan een nieuw verzoek om handhavend optreden vanwege de afwijking terzake van de op 21 mei 2002 verleende bouwvergunning zou kunnen doen. [...]

JnB 2024, 975

ABRS, 02-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3953](#)

college van burgemeester en wethouders van Middelburg.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek gebruik woning. I.c. wordt geoordeeld dat de woning door appellant C in overeenstemming met de woonbestemming wordt gebruikt. Het gebruik dat appellant C van de woning maakt, heeft een zekere duurzaamheid en is te beschouwen als wonen. Hij gebruikt de woning als tweede woning. Dat het gebruik een zeker recreatief karakter zou hebben, wat niet ongebruikelijk is bij een tweede woning, doet aan de mate van duurzaamheid niet af. De ruimtelijke uitstraling van het gebruik dat appellant C van de woning maakt, is niet gelijk te stellen aan die van het recreatieve gebruik door verschillende huurders die kortdurend in een (recreatie)woning verblijven. Verder komt aan het aantal nachten per jaar dat appellant C in de woning overnacht, niet de betekenis toe die de rechtbank daaraan heeft toegekend.

JnB 2024, 976

ABRS, 02-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3972](#)

college van burgemeester en wethouders van Purmerend.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.3a lid 1

WABO. HANDHAVING. EVENREDIGHEID. Lasten onder dwangsom vanwege het in stand houden van een zogenoemde modelwoning die is gebouwd zonder omgevingsvergunning en het gebruiken van die woning in strijd met het bestemmingsplan. I.c. wordt geoordeeld dat handhavend optreden niet onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen doelen, in dit geval het belang bij handhaving van het bestemmingsplan en het behouden van een scheiding tussen milieubelastende functies en milieugevoelige functies op het bedrijventerrein. Verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank onder 7.1 tot en met 7.3. De stelling van appellante dat de woning er al sinds 2002 staat en het college pas in 2018 een waarschuwingsbrief heeft verzonden, is niet voldoende voor het oordeel dat handhavend optreden onevenredig is. Het college heeft, zodra het ervan op de hoogte raakte dat de woning zonder vergunning was gebouwd en werd bewoond, stappen gezet om appellante te bewegen tot het verwijderen van de woning en het gebruik daarvan als woonruimte te beëindigen.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Overijssel, 03-10-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:5111](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Oost-Brabant, 04-07-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:3076](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Amsterdam, 26-04-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:2324](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 977

MK CRvB, 02-10-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1851](#)

Raad van bestuur van het Uuw.

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong) 3:19

Regeling beleidsregels voortzetting Wajong-uitkering buiten Nederland 2

WAJONG. AFWIJZING VERZOEK VOORTZETTING WAJONG-UITKERING IN BUITENLAND.

Geen medisch objectiveerbare noodzaak voor een verhuizing van appellant naar het buitenland. Geen grondslag voor toepassing van de hardheidsclausule. Het besluit waarin appellant geen toestemming heeft gekregen om met behoud van zijn Wajong-uitkering buiten Nederland te gaan wonen blijft in stand.

4.3. De invulling die het Uuw in zijn Beleidsregels aan de toepassing van de hardheidsclausule heeft gegeven is, zoals de Raad eerder heeft geoordeeld, niet onjuist of onredelijk. [...]

4.4. De gronden die appellant in hoger beroep heeft aangevoerd zijn in essentie een herhaling van wat hij in beroep heeft aangevoerd. De rechtbank heeft deze gronden besproken en beoordeeld. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat geen aanleiding bestaat om te twifelen aan de juistheid van het bestreden besluit. De overwegingen die aan het oordeel van de rechtbank ten grondslag liggen worden onderschreven. De Raad voegt hier het volgende aan toe.

4.5. Appellant heeft ook in hoger beroep geen medische informatie overgelegd waaruit blijkt dat hij een behandeling van enige duur in Marokko moet ondergaan die medisch geïndiceerd is. Uit de door appellant eerder overgelegde medische verklaringen van de arts van appellant in Marokko blijkt niet van een medisch objectiveerbare noodzaak voor een verhuizing van appellant naar Marokko. De verzekeringsartsen (bezwaar en beroep) hebben inzichtelijk gemotiveerd dat niet gebleken is dat de door appellant in Marokko voort te zetten medische behandeling een behandeling is die niet in Nederland gevolgd zou kunnen worden.

4.6. Aan de omstandigheid dat appellant zich in Marokko veilig voelt, mede in verband met het feit dat zijn familie daar woont, en dat hij in Marokko een goed functionerend sociaal netwerk heeft, kan in het licht van het uitzonderingskarakter van de hardheidsclausule geen doorslaggevende betekenis worden toegekend.

4.7. Ook anderszins zijn er geen omstandigheden die een grondslag kunnen vormen voor toepassing van de hardheidsclausule.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 978

MK CRvB, 02-10-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1875](#)

CIZ.

Wet langdurige zorg (Wlz)

WLZ. Anders dan de rechtbank en met het CIZ is de Raad van oordeel dat, nog los van de mogelijkheid tot alarmeren, de frequentie van de ernstige aanvallen geen noodzaak meebrengt voor voortdurende begeleiding, verpleging of overname van zelfzorg als bedoeld in de Wlz.

4. De Raad beoordeelt of het oordeel van de rechtbank juist is. Hij doet dat aan de hand van wat het CIZ in hoger beroep heeft aangevoerd, de beroepsgronden. De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep van het CIZ slaagt.

4.1. Niet in geschil is dat bij betrokkene de grondslagen lichamelijke handicap en somatiek aan de orde zijn. De vraag die voorligt is of bij betrokkene sprake is van een blijvende behoefte aan 24 uur per dag zorg in de nabijheid, omdat hij zelf niet in staat is om op relevante momenten hulp in te roepen en hij om ernstig nadeel voor hem zelf te voorkomen – door fysieke of zware regieproblemen – voortdurend begeleiding, verpleging of overname nodig heeft. [...] De Raad beantwoordt deze vraag ontkennend. De gestelde behoefte aan 24 uur per dag zorg in de nabijheid wordt in de periode in geding bepaald door de epileptische insulten. Het CIZ heeft zich op basis van de medische stukken in het dossier terecht op het standpunt gesteld dat betrokkene een (mogelijk) insult voelt aankomen en door middel van zijn persoonsalarmering hulp kan invoeren, zodat hij tijdig zijn medicijnen toegediend kan krijgen. Een zeer ernstige aanval van epilepsie, een zogeheten tonisch clonisch insult, waarbij betrokkene zeer snel geholpen moet worden, is sinds de diagnose van epilepsie in 2009 drie tot vier keer voorgekomen, zo blijkt uit de overgelegde medische documentatie. Met het CIZ is de Raad van oordeel dat, nog los van de mogelijkheid tot alarmeren, de frequentie van deze ernstige aanvallen geen noodzaak meebrengt voor voortdurende begeleiding, verpleging of overname van zelfzorg als bedoeld in de Wlz. [...]

JnB 2024, 979

Voorzieningenrechter rechtbank Amsterdam, 08-09-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:5711](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) 3

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 1.2.1 aanhef en onder c

WMO 2015. AFWIJZING TOELATING TOT MAATSCHAPPELIJKE OPVANG VAN VERZOEKSTER MET DRIE MINDERJARIGE KINDEREN. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder op basis van de onderliggende stukken niet zonder meer had kunnen concluderen dat verzoekster niet beperkt zelfredzaam is op meerdere leefgebieden. De voorzieningenrechter ziet in deze specifieke situatie aanleiding om verweerder bij wijze van voorlopige voorziening op te dragen om verzoekster en haar kinderen toe te laten tot de maatschappelijke opvang vanaf het moment dat zij haar huidige woning heeft moeten verlaten, tot uiterlijk zes weken na de beslissing op bezwaar. Het belang van verzoekster en van haar kinderen om met adequate begeleiding snel uit deze situatie te komen weegt zwaarder dan het belang van verweerder.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2024, 980

ABRS, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4085](#)

college van burgemeester en wethouders van Goirle, appelllant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:39 lid 1

Algemene Plaatselijke Verordening van de gemeente Goirle (APV) 2:44 lid 1

APV. INBREKERSWERKTUIGEN. LAST ONDER DWANGSOM. INVORDERING. I.c. wordt vastgesteld dat het proces-verbaal van de politie [van 08-11-2020] een deugdelijke, controleerbare vaststelling van de feiten bevat op grond waarvan het college terecht geconcludeerd heeft dat appelllant de werktuigen op een openbare plaats heeft vervoerd. Verder heeft het college de werktuigen, zijnde een schroevendraaier en zaklamp, waarmee appelllant is aangetroffen redelijkerwijs kunnen aanmerken als

inbrekerswerktuigen. Verwijzing naar ABRS 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1476](#).

Uit het op ambtseed opgemaakte proces-verbaal van de BOA blijkt dat appelllant op 08-02-2022 met een tas op een openbare plaats staande is gehouden. In de tas van appelllant zijn koper, lood en twee kniptangen aangetroffen. Het college heeft deze kniptangen terecht als inbrekerswerktuigen aangemerkt. Aangezien appelllant de inbrekerswerktuigen op een openbare plaats bij zich had, heeft het college terecht vastgesteld dat appelllant artikel 2:44, eerste lid, van de APV wederom heeft overtreden. Het college heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat [appelllant] de dwangsom heeft verbeurd. Hierdoor was het college bevoegd een invorderingsbeschikking te nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bibob

JnB 2024, 981

MK ABRS, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4077](#)

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 5:19 lid 4 onder b

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3 lid 1, lid 5, 4 lid 1, 7a lid 5, 7b

Bibob-beleidslijn B5 Wabo (beleidslijn)

BIBOB. WABO. INTREKKING OMGEVINGSVERGUNNING. EVENREDIGHED. Intrekking omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld zich na verlening van de omgevingsvergunning feiten en omstandigheden hebben voorgedaan die nopen tot het houden van een Bibob-toets. Ten behoeve van de Bibob-toets mocht het college de Stichting vragen Bibob-formulieren in te vullen, als bedoeld in artikel 7a, vijfde lid, van de Wet Bibob. De Stichting heeft geweigerd de formulieren in te vullen, ondanks aansporingen van het college. De rechtbank heeft terecht

geoordeeld dat hiermee ernstig gevaar bestaat als bedoeld in artikel 4 van de Wet Bibob en het college dus op grond van artikel 5:19, vierde lid, onder b, van de Wabo bevoegd was de omgevingsvergunning in te trekken. De enkele omstandigheid dat de vergunde activiteiten al zijn uitgevoerd sluit intrekking van de vergunning niet uit, mits daarvoor gronden bestaan. Verwijzing naar ABRS 22-02-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:465](#), onder 7.1, en 13-02-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:432](#)). Anders dan de rechtbank wordt geoordeeld dat het college redelijkerwijs heeft kunnen besluiten dat de intrekking evenredig was met de mate van het gevaar. Intrekking van de omgevingsvergunning was hier een geschikt en noodzakelijk middel om te voorkomen dat de vergunning mede zou worden gebruikt om uit gepleegde strafbare feiten verkregen of te verkrijgen, op geld waardeerbare voordelen te benutten, of strafbare feiten te plegen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2024, 982

MK ABRS, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4087](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4, 5:46

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21, 35

Huisvestingsverordening Amsterdam 2014 1, 3.1.1, 4.2.2

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Hv 2016) 1, 3.1.1, 4.2.2

HUISVESTING. BOETE. OMZETTINGSVERBOD. EVENREDIGHEID BOETESTELSEL. Omzetting zelfstandige woonruimte naar onzelfstandige woonruimten zonder vergunning. I.c. wordt geoordeeld dat tabel 2 in bijlage 3 bij de Hv 2016, voor zover daarin een boetebedrag voor omzetting van zelfstandige in onzelfstandige woonruimte zonder vergunning is opgenomen, in strijd is met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb en dus onverbindend is. Het is aan de gemeenteraad om een boeteregime voor het omzettingsverbod vast te stellen dat recht doet aan het evenredigheidsbeginsel. In dit kader wordt ten overvloede er op gewezen dat in de Huisvestingsverordening Amsterdam 2020 (Hv 2020) en de Huisvestingsverordening Amsterdam 2024 (Hv 2024) evenmin wordt gedifferentieerd naar de aard van de exploitatie van onrechtmatig omgezette onzelfstandige woonruimten. Bovendien is in de boetetabellen in die verordeningen, anders dan in de Hv 2016, geen onderscheid gemaakt tussen een eerste overtreding en recidive binnen een bepaalde periode. Verder zijn de boetebedragen die in de Hv 2020 en de Hv 2024 zijn neergelegd voor omzetting zonder vergunning van zelfstandige woonruimte in maximaal vier onderscheidenlijk vijf of meer onzelfstandige woonruimten, hoger dan de boetebedragen voor de eerste overtreding van deze verboden die in de Hv 2016 zijn opgenomen.

Verder wordt ten overvloede opgemerkt dat de ABRS in de uitspraken van 29-01-

2020, [ECLI:NL:RVS:2020:261](#), en 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3783](#), al heeft geoordeeld dat

tabel 2 in bijlage 3 van de Hv 2016 onverbindend is, voor zover daarin een boetebedrag voor het niet voldoen aan de meldplicht is opgenomen, onderscheidenlijk voor zover daarin een boetebedrag voor woningonttrekking zonder vergunning is opgenomen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2024, 983

Rechtbank Den Haag, 19-09-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:14897](#)

minister Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 5.1, lid 2 onder e, onder h

Dierproevenrichtlijn

Dierproevenregeling 2014

WOO. Weigering openbaarmaking registratieformulieren vergunninghouders aangeleverd op grond van artikel 8, derde lid, en bijlage 7 van de Dierproevenregeling 2014. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder openbaarmaking van de gevraagde jaarlijkse rapportages op goede gronden heeft geweigerd, door op basis van een richtlijnconforme uitleg zwaarder gewicht toe te kennen aan het in artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder h, van de Woo genoemde belang van beveiliging van personen en bedrijven en het voorkomen van sabotage. Vastgesteld wordt dat sprake is van een overlap tussen de informatie die aan verweerder moet worden verstrekt in het kader van een aanvraag om een projectvergunning en die moet worden verstrekt in het kader van de jaarlijkse rapportages. Vanwege deze overlap wordt het standpunt van verweerder gevolgd dat de richtlijnconforme uitleg die de Afdeling geeft in de uitspraken van 28-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3980](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:3973](#) ook moet worden toegepast op verzoeken om openbaarmaking van de jaarlijkse rapportages. Het ligt niet in de rede dat informatie die in het kader van de aanvraag om een projectvergunning en het opstellen van de NTS [niet-technische samenvatting] niet openbaar mag worden gemaakt om de anonimiteit van de vergunninghouder te waarborgen, alsnog openbaar zou moeten worden gemaakt via een jaarlijkse rapportage die is te herleiden tot een specifieke vergunninghouder.

JnB 2024, 984

Rechtbank Den Haag, 13-09-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:15778](#)

bestuur van de Koninklijke Notariële Beroepsorganisatie, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:6

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 2 onder e, 5.2, 8.8

Wet op het notarisambt (Wna)

WOO. VERZOEK HERHAALDE AANVRAAG. BIJZONDERE OPENBAARHEIDSREGELING. PERSOONSgegevens. PERSOONLIJKE BELEIDSOPVATTINGEN. I.c. wordt geoordeeld dat eiser geen herhaalde aanvraag deed. Weliswaar gaat het Woo-verzoek net als zijn eerdere Woo-verzoeken over geluidsopnamen van ledenvergaderingen van de KNB, maar eiser heeft met dit Woo-verzoek gevraagd om geluidsopnamen van vergaderingen die in een andere periode plaatsvonden. De Wet op het notarisambt kent geen uitputtende regeling van openbaarmaking die voorgaat op de Woo. Verweerder heeft onvoldoende duidelijk onderbouwd waarom sprake zou zijn van persoonlijke beleidsopvattingen dan wel persoonsgegevens nu het gaat om geluidsopnamen van openbare vergaderingen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2024, 985

Rechtbank Rotterdam 04-10-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:9705](#)

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR), verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 (WvW) 130 lid 1, 131, lid 1

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (Regeling) 14 lid 1 aanhef en onder a

WEGENVERKEERSWET 1994. EMG. Opleggen educatieve maatregel gedrag en verkeer (EMG). Geen gebruik maken van de richtingaanwijzer en gebruik maken van claxon zonder dat daar een verkeerstechnische reden voor was. De rechtbank komt, gelet op formulering van het criterium “duidelijk een gedrag tentoonspreiden dat in strijd is met de essentiële verkeersregels en verkeerstekens ter zake van: het gebruik van lichten en geven van signalen” en de totstandkoming ervan, mede in het licht van de doelstelling van de EMG, tot de slotsom dat in er in dit geval onvoldoende grondslag is voor het opleggen van een EMG. Naar het oordeel van de rechtbank kan op basis van de mededeling als bedoeld in artikel 130 WvW niet worden geconcludeerd dat er sprake is geweest van een duidelijk gedrag tentoonspreiden dat in strijd is met essentiële verkeersregels.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2024, 986

MK ABRS, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3992](#)

minister van Asiel en Migratie.

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 8, 24

Verdrag inzake de rechten van het kind 3

Richtlijn 2011/95/EU 4

Richtlijn 2013/32/EU 25

Verordening (EU) Nr. 604/2013 34

Vw 2000 31

ASIEL. Interstatelijk vertrouwensbeginsel geen basis meer voor leeftijdsbeoordeling. Het Unierecht regelt niet specifiek op welke wijze een leeftijdsbeoordeling moet plaatsvinden en welke waarde een leeftijdsregistratie uit een andere EU-lidstaat heeft bij de leeftijdsbeoordeling in een asielprocedure. De minister zal de leeftijd daarom moeten beoordelen op grond van het nationale bewijsrecht.

Samenvatting

1. De Afdeling komt in deze uitspraak tot het oordeel dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet van toepassing is bij de leeftijdsbeoordeling van vreemdelingen. Daarmee komt zij terug van eerdere rechtspraak. Dit betekent dat de minister niet langer in beginsel mag uitgaan van de juistheid van een leeftijdsregistratie in een andere lidstaat van de Europese Unie. Als de minister een

afwijkende leeftjdsregistratie uit een andere lidstaat aantreft, mag hij die wel bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de leeftijd van een vreemdeling betrekken en daaraan gewicht toekennen. Hij zal dan deugdelijk moeten motiveren welk gewicht hij aan een bepaalde registratie toekent en waarom. De Afdeling komt in het geval van deze vreemdeling tot het oordeel dat de beoordeling die de minister heeft gemaakt, in overeenstemming is met deze beoordelingswijze en dat hij terecht de vreemdeling als meerderjarige heeft aangemerkt.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2024, 987

MK ABRS, 04-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4012](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 29 lid 2 b

MVV NAREIS. JONGVOLWASSENENBELEID. ZELFSTANDIG GEZIN. Het aangaan van een huwelijk leidt niet in alle gevallen zonder meer tot de conclusie dat een vreemdeling een eigen gezin heeft gesticht en dat daarmee de feitelijke gezinsband is verbroken. De minister moet bij die beoordeling rekening houden met alle door de vreemdeling aangedragen omstandigheden en die in onderlinge samenhang beoordelen.

Inleiding

1. De vreemdeling komt uit Syrië en beoogt verblijf bij zijn moeder, referent, in het kader van nareis. Op het moment van de aanvraag was hij 29 jaar oud.

De minister heeft de aanvraag afgewezen, omdat de vreemdeling geen gezinslid meer is als bedoeld in artikel 29, tweede lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Volgens de minister voldoet de vreemdeling, doordat hij ten tijde van de aanvraag 29 jaar oud was en hij gehuwd is geweest, namelijk niet aan de vereisten in paragrafen C2/4.1.1 - nu paragraaf C2/4.1.2.1 - en B7/3.8.1 van de Vc 2000, zoals die golden ten tijde van het besluit, waardoor het jongvolwassenenbeleid niet op hem van toepassing is. In het verlenge daarvan heeft de minister ook geen 'more than the normal emotional ties' tussen de vreemdeling en referent aangenomen. [...]

4. Het betoog van de minister slaagt niet. In haar uitspraak van 29 mei 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2146](#), onder 7 tot en met 8.4, heeft de Afdeling het beoordelingskader voor het jongvolwassenenbeleid uiteengezet. Uit overweging 8.2 van de uitspraak van 29 mei 2024 volgt dat de minister bij de beoordeling van elk van de in paragraaf C2/4.1.2 genoemde vereisten alle relevante feiten en omstandigheden moet betrekken en een op het individuele geval toegespitste beoordeling moet maken. Dat geldt dus ook bij de vraag of een vreemdeling een zelfstandig gezin heeft gesticht.

4.1. De rechtbank heeft in dat verband terecht overwogen dat volgens paragrafen C2/4.1.1 en B7/3.8.1 van de Vc 2000 een vreemdeling, om onder het jongvolwassenenbeleid te kunnen vallen, geen zelfstandig gezin moet hebben gesticht en niet dat hij daarvoor ongehuwd moet zijn. De woorden "door het aangaan van een huwelijk of relatie" heeft de minister immers met onderdeel O van het WBV 2020/7 geschrapt. Uit de toelichting daarop volgt wel dat een vreemdeling een zelfstandig gezin kan hebben gevormd door het aangaan van een relatie of huwelijk. Ook volgt uit de toelichting dat de minister die wijziging juist heeft doorgevoerd, zodat hij per zaak individueel kan nagegaan of het jongvolwassen kind een zelfstandig gezin heeft gevormd. Het te beoordelen criterium is dus of de vreemdeling een zelfstandig gezin heeft gevormd. De rechtbank heeft in dat verband terecht overwogen dat het aangaan van een huwelijk weliswaar een sterke indicatie daarvoor is, maar niet in alle gevallen zonder meer betekent dat een vreemdeling een zelfstandig

gezin heeft gevormd en dat daarmee de feitelijke gezinsband is verbroken. Dat betekent dat, anders dan het geval was in onder meer de uitspraak van de Afdeling van 10 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2671](#), onder 3, het aangaan van een huwelijk niet in alle gevallen zonder meer leidt tot de conclusie dat een vreemdeling een eigen gezin heeft gesticht en dat daarmee de feitelijke gezinsband is verbroken. De minister moet bij die beoordeling rekening houden met alle door de vreemdeling aangedragen omstandigheden en die in onderlinge samenhang beoordelen.

5. Gelet op wat de Afdeling onder 4 en 4.1 heeft overwogen, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de minister in het besluit niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling in dit geval een zelfstandig gezin heeft gesticht. De minister heeft zich in het besluit namelijk alleen op het standpunt gesteld dat door het huwelijk van de vreemdeling de feitelijke gezinsband is verbroken, maar ten onrechte niet andere omstandigheden betrokken bij zijn oordeel of er aanknopingspunten zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling een zelfstandig gezin heeft gevormd. De vreemdeling heeft daarover namelijk gesteld dat zijn vader hem gedwongen heeft uitgehuwelijkt, dat het huwelijk van korte duur was en dat hij ook tijdens het huwelijk bij referent heeft gewoond. Verder heeft de vreemdeling in bezwaar een aanvullende verklaring van een Syrische arts overgelegd waarin staat dat hij lijdt aan panhypopituitarisme (hormoonuitval), waardoor hij een lagere mentale volwassenheid heeft. Ook staat erin dat hij last heeft van verschillende depressieve stoornissen en dat hij suïcidale uitingen heeft gedaan. Hij heeft gesteld dat hij hierdoor niet zelfstandig kan functioneren of werken, waardoor hij tot het vertrek van referent afhankelijk is geweest van haar en met haar heeft samengewoond. De minister heeft deze omstandigheden onvoldoende betrokken bij zijn beoordeling in het besluit of de vreemdeling een zelfstandig gezin heeft gesticht. Alleen al hierom kan de stelling van de minister in hoger beroep dat aan het sluiten van het huwelijk in deze zaak geen asielgerelateerde motieven, maar een bewuste keuze ten grondslag ligt (onder verwijzing naar de uitspraken van 9 december 2019 en 26 mei 2021), niet slagen.

Hoewel de vreemdeling bij zijn aanvraag weinig stukken heeft overgelegd ter onderbouwing van deze omstandigheden, had de minister er naar het oordeel van de Afdeling aanleiding in moeten zien om de vreemdeling hierover te horen. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 6 juli 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1918](#), onder 5 en 5.2.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 988

MK ABRs, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4037](#)

minister van Asiel en Migratie.

EU Handvest 4

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. De minister mag er op basis van het interstatelijk vertrouwensbeginsel van uitgaan dat de Kroatische autoriteiten de Dublinclaimanten niet in strijd met de mensenrechten zullen behandelen.

2. In deze uitspraak oordeelt de Afdeling dat de minister deugdelijk heeft gemotiveerd dat hij bij de toepassing van de Dublinverordening voor Kroatië terecht uitgaat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt dat hij bij terugkeer naar Kroatië terecht komt in een situatie die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM. [...]

De situatie in Kroatië: pushbacks

5.3. Partijen zijn het er niet over eens of Dublinclaimanten in Kroatië een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van pushbacks, omdat zij niet kunnen worden onderscheiden van andere asielzoekers, gegeven dat zij gedurende de asielprocedure dezelfde asielzoekerskaart krijgen. De

Afdeling komt tot het oordeel dat de rechtbank deze vraag ten onrechte bevestigend heeft beantwoord. Dat legt zij hieronder uit.

5.4. De Afdeling betreft ten eerste bij haar oordeel dat uit de door de vreemdeling overgelegde informatie niet blijkt dat Dublinclaimanten een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van pushbacks. De vreemdeling heeft op de zitting bij de Afdeling gewezen op het rapport van Border Violence Monitoring Network van 8 mei 2023, dat als bijlage 8 bij de brief van VWN van 13 juni 2024 is gevoegd. Daaruit volgt weliswaar dat de Kroatische politie eind maart 2023 over het gehele grondgebied van Kroatië pushbacks heeft uitgevoerd. Maar hieruit volgt niet dat hierbij ook Dublinclaimanten waren betrokken. In dit kader acht de Afdeling ook van belang dat uit het rapport van AIDA van 10 juli 2024 volgt dat er in beginsel geen obstakels voor Dublinclaimanten zijn om toegang tot de Kroatische asielprocedure te krijgen na overdracht. De minister heeft er op de zitting bij de Afdeling terecht op gewezen dat ook uit de brief van CPS van 19 januari 2024 volgt dat Dublinclaimanten worden toegelaten tot de asielprocedure.

5.5. De Afdeling betreft ten tweede bij haar oordeel dat de vreemdeling op de zitting bij de Afdeling heeft erkend dat er geen gedocumenteerde gevallen bekend zijn van Dublinclaimanten die slachtoffer zijn geworden van een pushback. Daarnaast gevraagd heeft de vreemdeling te kennen gegeven dat dit er niet aan afdoet dat beoordeeld moet worden of sprake is van een risico op pushbacks, en dat dat risico er blijkens de overgelegde stukken is. Naar het oordeel van de Afdeling kan echter de theoretische mogelijkheid dat Dublinclaimanten slachtoffer kunnen worden van een pushback, omdat zij niet van andere asielzoekers kunnen worden onderscheiden, niet worden gelijkgesteld met de ook uit de rechtspraak van het Hof voortvloeiende eis dat sprake moet zijn van een reëel risico.

5.6. De Afdeling komt tot het oordeel dat de informatie die de vreemdeling verder heeft overgelegd, onvoldoende is om het beeld dat uit het hiervoor genoemde rapport van AIDA volgt, in twijfel te trekken. De minister betoogt terecht dat de informatie in de brief van CPS van 19 januari 2024 en de brief van VWN van 13 juni 2024 geen wezenlijk ander beeld schetst dan de informatie die de Afdeling bij haar uitspraak van 13 september 2023 heeft betrokken. De minister klaagt daarom terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit de door de vreemdeling overgelegde informatie volgt dat Dublinclaimanten een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van pushbacks in Kroatië. De grief treft op dit punt doel.

De situatie in Kroatië: toegang tot opvang

5.7. Partijen zijn het er ook niet over eens of Dublinclaimanten na de daadwerkelijke overdracht aan Kroatië feitelijk toegang hebben tot opvang. De Afdeling komt tot de conclusie dat deze vraag bevestigend moet worden beantwoord. Dat legt zij hieronder uit.

5.8. De Afdeling betreft ten eerste bij haar oordeel dat de minister over het mogelijke tekort aan opvangplekken op de zitting bij de Afdeling terecht heeft betoogd dat uit de cijfers in het rapport van AIDA van 10 juli 2024 kan worden opgemaakt dat eind 2023 ongeveer 61% van het totaal aantal opvangplekken in de opvangcentra in Zagreb en Kutina bezet was. De minister heeft verder terecht aangevoerd dat het afzetten van de totale instroom van asielzoekers over een bepaalde periode tegen de totale opvangcapaciteit, onvoldoende is om een tekort aan opvangplekken aannemelijk te maken. Van belang is dat Kroatië een doorreisland is. Het bevindt zich aan de buitengrens van de EU. In de praktijk blijkt dat lang niet elke vreemdeling die Kroatië inreist, en daarbij te kennen geeft internationale bescherming te wensen, vervolgens ook daadwerkelijk gebruikmaakt, of wil maken, van de opvang in Kroatië. De enkele stelling van de vreemdeling dat er mogelijk meer opvanggerechtigden in Kroatië zijn die zich om onbekende redenen niet hebben gemeld bij de opvang, is niet voldoende om niet van de informatie in het hiervoor genoemde rapport van AIDA uit te kunnen gaan.

De Afdeling wijst er daarbij op dat uit het hiervoor genoemde rapport van AIDA volgt dat zich in 2023 in totaal 68.114 asielzoekers in Kroatië hebben geregistreerd, waarvan er uiteindelijk 1.783 een asielaanvraag hebben ingediend. Uit dit rapport volgt verder dat de gemiddelde verblijfsduur in het opvangcentrum drie dagen is, en dat een groot deel van de asielzoekers binnen 24 uur vertrekt. Dit

maakt dat de behoefte aan opvang in Kroatië slechts beperkt kan worden gecorreleerd aan het absolute aantal van deze inreizende vreemdelingen.

5.9. Ten tweede betreft de Afdeling bij haar oordeel dat de minister op de zitting bij de Afdeling te kennen heeft gegeven dat er in november 2023 een nieuw registratiecentrum is geopend in Dugi Dol met 520 opvangplekken. Daarnaast gevraagd heeft de minister toegelicht dat het registratieproces inhoudt dat asielzoekers worden gescreend en dat een interview wordt afgenomen, en dat dit proces in voorkomende gevallen meerdere dagen kan duren. Gedurende die periode kunnen asielzoekers gebruikmaken van de opvangplekken in het registratiecentrum. Zodra het registratieproces is afgerond, worden zij doorgestuurd naar een van de twee opvangcentra. Daarbij wordt rekening gehouden met de bezettingsgraden van de opvangcentra.

5.10. Partijen zijn het erover eens dat er in 2023 op een aantal momenten sprake was van overbezetting van de opvangcentra. Dat is een tekortkoming in de opvangvoorziening. Maar anders dan de vreemdeling heeft betoogd, is dit geen fundamentele systeemfout die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid als bedoeld in het al genoemde arrest Jawo, bereikt. Daarbij is van belang dat uit het rapport van het Croatian Law Centre van 18 juli 2024 volgt dat de overbezetting incidenteel en niet structureel was. Daarnaast waren er op de momenten van overbezetting in de opvangcentra extra matrassen, voedsel, basale medische zorg en sanitaire voorzieningen aanwezig. Verder volgt uit het rapport van de Kroatische Ombudsvrouw van 8 april 2024 dat zij tijdens haar bezoek aan het opvangcentrum in Kutina heeft gezien dat er extra containerunits en toiletten waren geplaatst. Daarnaast gevraagd heeft de minister op de zitting bij de Afdeling toegelicht dat het opvangcentrum in Kutina aanvankelijk was ingericht voor kwetsbare asielzoekers, maar dat ook niet-kwetsbare asielzoekers vanwege de opvangproblematiek op deze locatie konden worden opgevangen.

5.11. Hoewel het opvangsysteem in Kroatië in bepaalde perioden onder grote druk heeft gestaan, betekent dat niet dat een persoon die aan Kroatië wordt overgedragen en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Uit wat onder 5.9 en 5.10 is overwogen, volgt namelijk allereerst dat ook in dergelijke perioden van grote druk werd voorzien in essentiële levensbehoeften als voeding, sanitaire voorzieningen en basale medische zorg. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat, waar op momenten geen directe slaapplek kon worden geboden, daarin binnen een of enkele dagen wel kon worden voorzien. De Afdeling is dan ook van oordeel, dat zelfs op dergelijke momenten van grote druk, niet gesproken kon worden van een toestand van zeer vergaande materiële deprivatie. Voorts blijkt uit het voorgaande dat de Kroatische autoriteiten zich actief hebben ingezet om nieuwe opvangplaatsen te creëren en dus niet onverschillig staan tegenover incidentele tekorten in de opvang.

De situatie van de vreemdeling

6. Zelfs als niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, kan een vreemdeling alleen worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening als uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de vreemdeling wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM (zie het al genoemde arrest Jawo, punt 87). De bewijslast op dit punt ligt bij de vreemdeling.

6.1. Wat de vreemdeling heeft aangevoerd omtrent het verloop van zijn eerdere asielprocedure in Kroatië, leidt verder niet tot het oordeel dat na overdracht sprake zal zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling als hiervoor onder 6 beschreven. Zoals hiervoor ook onder 5.3. en 5.4. al is overwogen, zal de vreemdeling immers na overdracht in ieder geval wel toegang krijgen tot de asielprocedure en asielopvang. Ook zal hij aanspraak kunnen maken op een asielzoekerskaart en, naar uit verdere documentatie blijkt, ook toegang tot rechtsbijstand. De vreemdeling heeft verder geen andere en/of bijzondere omstandigheden naar voren gebracht die aanleiding geven voor het oordeel dat een reëel risico bestaat dat Dublinclaimanten zoals hij, na overdracht aan Kroatië aan een schending van artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM worden blootgesteld.

Conclusie hoger beroep en beroep

7. Gelet op wat de Afdeling onder 5.3 tot en met 6.1 heeft overwogen, heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij voor Kroatië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan. Niet is gebleken van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Kroatië waarvan de minister niet onkundig kon zijn en op grond waarvan hij de vreemdeling niet had mogen overdragen aan Kroatië. De vreemdeling legt niet uit waarom Dublinclaimanten zoals hij, desondanks een reëel risico lopen op een met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling bij overdracht aan Kroatië.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)